

မြမြစိမ်း

မိတ္ထရင်္ဂင်္ဂ

သီဟိုဠ်မြို့နယ်မြို့နယ်မြို့နယ်

အခန်း(၁)

မိုးကောင်းကင်သည် ပြာလဲ့နေသည် ကဲ့သို့၊ တစ်ခုသော ကျောက်
တောင်ကြီး၏ အခြေတွင် ရှိ နေသော ရေကန်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်သည်
လည်း ရောင်ပြန်ဟပ်ကာ ပြာလဲ့ကြည်အေး၍ နေသည် ။ ကန်၏ အောက်
ခြေကိုလည်း မှန်သားကဲ့သို့ ထွင်းဖောက်၍ မြင်နေရ၏။ ထိုပြာလဲ့လဲ့
ရေကြည်ထဲ တွင် ငါးသေးငါးမွှားကလေးများ သည် အုပ်စုလိုက် မြူးထူး
ကူးခပ်လျက် ရှိပေ၏။

ကန်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြက်ခင်းသည် မြသား ကမ္မလာအလား
စိမ်းမြဲ ညီညာနေသည် ။ အရပ်မျက်နှာ နေရာတိုင်းကြည့်လိုက်မည်ဆို
လျှင်လည်း ထူထဲသော သစ်တောကြီးများ ၊ ညိုမောင်း သော တောင်စွ
ယ် တောင်တန်းများကို အနီးကပ်တစ်မျိုး၊ အဝေးတစ်နေရာတွင် တစ်ဖုံ
တွေ့မြင်၍ နေရပါ၏။ သည် နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ခြုံရုံ၍
ကြည့်လိုက်လျှင် အလွန်သာယာလှပသော တောတောင်ရေမြေ တည်နေ
ပုံတစ်ခုဟု မှတ်ချက်ချရမည် ဖြစ်သည် ။

သည် နေရာ သည် ဌာနသည် ရှေးပဝေသဏီကာလကဆိုလျှင် ငွေ
တောင်သူ ဒွေးမယ်နော်တို့ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော် စံပျော်ရာ ဒေသဟု သမု
တ်ခဲ့ကြသည် ။

ယခုအခါတွင် တော့...

ဝီလီဂျစ် တစ်စီးသည် မညီညာသောလမ်းပေါ်တွင် ပရမ်းပတာ မော

င်းနှင်လာသည် ။

သည် ကားပေါ်တွင် ယောက်ျားငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လတ်လတ်ကြီးကြီးတို့ ခုနစ်ဦးခန့်နှင့် ခွေးနက်မကြီးတစ်ကောင် ပါလာ ၏။

ဝီလီဂျစ်သည် ကန်နှင့် မနီးမဝေးနေရာတစ်ခုတွင် တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်သွားသည် ။

ကားပေါ်မှ ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် ထိုင်နေသူသည် ဦးဆုံး မြေပြင် ပေါ်သို့ ခြေချလိုက်၏။

အစိမ်းရောင် ကက်ဦးထုပ်။ ဂျာကင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင် ထားသော ထိုလူသည် အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်မြဲ ငုံ့မောင်းသကဲ့သို့ ဥပမိရုပ်လည်း ခန့်ညားလှ၏။

သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကို ချွတ် လိုက်သည့်အခါတွင် တော့ သူ၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်သည် ပို၍ ပီပြင်လာသည် ။ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးက သူ့ အသွင်ကို ပို၍ ခန့် နေစေ၏။

သူသည် သူ၏ ကျယ်ပြန့် တိရိသော နဖူးပေါ်သို့ ငိုက်ဆင်းလာသော ဆံပင်နက် ခွေခွေများကို အထက်သို့ သိမ်းတင်ရင်း ကားထဲမှ နေ၍ ပတ် ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းတွင် နစ်မျောနေသူများကို ခန့်ညား စွာပြုံး၍ ကြည့် လိုက်ပြီး လက်ဖျောက်တီးလိုက်ရာ ခွေးနက်မကြီးသည် ဝုန်းခနဲ ကား ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လာပြီး သခင်၏ ဘေးတွင် အမြီးတနှုတ်နှုတ်ဖြင့် ရပ်လိုက် သည် ။

“ဆင်းကြလေဗျာ”

ခါးလျားရှည်သော ခွေးနက်မကြီး၏ ကျောကိုပွတ်၍ သူက ပြောလိုက်တော့မှ ပါလာသူများ လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ။

“တကယ်ပါပဲဗျာ၊ မယုံဘူး ကြုံဖူးမှ သိဆိုတာ အဟုတ်ပဲ။ ဒီနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်က တယ်သာယာတာပါပဲလားဗျာ”

“အဟင်း. . .ဟင်း. . .ဟင်း. . .ကိုထိုက်အောင်ကလည်း ဗျာ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်က အပိုမပြော တတ်ပါဘူးဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ ဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီတဲ့ ”

“ဒီကန်ကြီးဟာ စောစောက ကျုပ်တို့ လမ်းမှာ ဖြတ်လာခဲ့တဲ့ ကန်တွေရဲ့ နောက်ဆုံးကန်ပဲ။ ဒီ ကန်ကို ဒွေးမယ်နော်ကန်လို့ လည်း ခေါ်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ အမဲလိုက်လာတိုင်း ဒီကန် ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ ပဲ စတည်းချလေ့ရှိတယ်”

“အင်း. . .ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရတာ တောကောင်ကြီးကြီးရှိမယ့်ပုံပဲ”

သူတို့ အဖွဲ့ထဲမှ အသက်ငါးဆယ်ခန့်လူကြီး တစ်ဦးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သုံးသပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

“ရှိပါပြီလားဗျာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လကဆိုရင် ဒီကျောက်တောင်ကို လာကြည့်သွားတဲ့ ဧည့်သည် တော် မစွတာ အီတိုနဲ့ ကျုပ် ငါးတောင်အပြည့်ရှိတဲ့ တောကောင်ကြီးကို ရလိုက်ကြသေးတယ် ဦးကျော် လွင်”

ဦးဆောင်လာသူ လူဖြောင့် လူထွားကြီးက ဝံ့ကြွားစွာပြောလိုက်၏။

တစ်ဖွဲ့လုံး၏ မျက်လုံးများ သည် သူထံသို့ တငေးတမော စုပြုံကျရောက်နေ၏။

“ကဲဟေ့. . . လက်ပွား၊ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာလုပ်။
တော်ကြာ နေကျရင် ရေ ဆင်းသောက်တဲ့ ကောင်တွေ လာတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

အသားညိုညိုနှင့် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ရှည်လျားစွာထားသော
အသက်အစိတ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိမည့် အမျိုးသားတစ်ဦးသည် အမိန့်ပေး
သူကို အလွန်ကျိုးနွံဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည် ။

“လာဗျ. . .ကိုထိုက်အောင်တို့ ”

ပါလာသူများ သည် ကားပေါ်တွင် အသင့်ပါလာသော သေနတ်များ
ကို အသီးသီးယူလိုက်ကြ ပြီး ခွေးမည်းကြီးတစ်ကောင်နှင့်
ဦးဆောင်သွားနေသူနောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြပေ ။

နေသည် တဖြည်းဖြည်း စောင်းကျလာသည် ။

အမှောင်ရိပ်သည် လည်း ပြိုကျစပြုလာ၏။ သူတို့ သည် လည်း
တောနက်ပိုင်းထဲ ရောက်စပြု နေပြီ ဖြစ်သည် ။

“ပြန်လှည့်ကြရအောင်လား မောင်နေထွန်းသိုက်”

သူတို့ အထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဦးကျော်လွင်က သတိ
ပေးလိုက်သည် ။

“ဗျို့. . .ကိုထိုက်အောင်၊ ဆင်းခဲ့တော့ဗျ”

နေထွန်းသိုက် ဆိုသူက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ခွကြားတွင် လှပစွာပွင့်
ဝေနေသော သစ်ခွပန်း များကို ခက်ရာခက်ဆစ် ခူးယူနေသော ကိုထိုက်
အောင်ကို မော့ကြည့်ကာ ခေါ်လိုက်သည် ။

“ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ခြံထဲမှာ ဒီထက်မကလှတဲ့ လေဒီပွန်ပီဒိုတို့ ၊

ကတ်တလီယားတို့ ၊ ဘလူးဗင်ဒါတို့ ရှိပါလျက်နဲ့
ဒီသစ်ခွအပေါ်စားကိုများ ခုံခုံမင်မင် နူးနေလိုက်တာ”

“အဟင်း. . .နှင်းက ပန်းကြိုက်တယ်။ နှင်းကြိုက်တတ်တာ ကလေး
တွေမို့ တမင် အရနူးနေ တာပါဗျာ”

“အဟင်း. . .ဟင်း. . .ဟင်း၊ ကိုထိုက်အောင်ဆိုတဲ့ လူကတော့ဗျာ
နှင်းအတွက်ဆိုရင်. . . ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်. . .ရှုဝံကြယ်ကိုတောင် ဆွတ်ခူး
ပေးမယ့်လူပဲဗျ”

တစ်ဦးက ရယ်ရယ်မောမော အသောဖောက်လိုက်သည် ။

“ကျုပ်ကတော့ မအတွက်ဆိုရင် ဒီလောက်အပင်ပန်းခံ
အသားအပွန်းအပဲ့ခံ မလုပ်နိုင်ဘူး ဗျာရေ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ အစစ ပစ္စည်းဥစ္စာကော ရုပ်ရည်
ကော ဩဇာတိက္ကမကော ပြည့်စုံနေတဲ့ လူဆိုတော့ မိန်းမတွေကို ခါပစ်
နေရတာ မဆန်းပါဘူး ကိုနေထွန်းသိုက်”

နေထွန်းသိုက်သည် ထိုက်အောင်၏ အပြောကို သဘောကျမိလေဟ
န်ဖြင့် အသံအောင်အောင် ကြီးဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည် ။

သူ့အသံသည် တောထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေတော့မှာ လား ကိုနေထွန်းသို
က် ဟင်”

တိုတက်တိုးဆိုသူ လူပုညက်ညက်က ဝင်မေးလိုက်၏။

“အဟင်း. . .ဟင်း. . .ဟင်း အတပ်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူးဗျ။ ကျုပ်
အတွက် သီးသန့် မွေးဖွားထားတဲ့ သတို့ သမီးလောင်းကို တွေ့ရင်တော့.

. အင်း. . .ခင်ဗျားတို့ ပွဲကြီး ပွဲကောင်း စားရဦး မှာ ပေါ့ဗျာ”

သူ့အဖြေကို ပြီးသူကပြုံး၊ ရယ်သူက ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ။

သို့နှင့် သူတို့ သည် စကားပြောရင်း နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြရာ
ဒွေးမယ်နော် ကန်ကြီးနှင့် အလှမ်းမကွာလှသော တောအုပ်ငယ်တစ်ခု
ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ။

နေဝင်ဖျိုးဖျာချိန်ကလေးတွင် ရေသောက်ဆင်းလာကြသော သား
ကောင်ငယ်ကလေးများကို သူတို့ လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ။

ရှေ့က ဦးဆောင်နေသော နေထွန်းသိုက်က သူ့လက်ထဲက သေနတ်
ကို အသင့်အနေအထား တွင် ထားရင်းက နောက်ကလူများကို
အသံမပြုရန် ဟန်ပြလိုက်သည်။ ။

အားလုံးငြိမ်၍ ကန်ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ ကြည့်နေကြ၏။

သမင်၊ ချေ၊ ငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ် စသည့် သားကောင်ငယ်များ သည် အန္တ
ရာယ်ကို ဘယ်မမြင်ဘဲ ဘာသာဘာဝ ရေသောက်ဆင်းနေကြသည်။ ။

“မပစ်ကြနဲ့ ဦး၊ ဟိုအပတ်က လွတ်သွားတဲ့ ဆတ်မကြီးရှိသေးတယ်။
သူဆင်းလာမှာ ပဲ”

နေထွန်းသိုက်က လေသံဖြင့်ပြောရင်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးရှ နက်
မှောင်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် စူးစမ်းနေ၏။

တစ်ခဏကြာလျှင် တောနင်းလာသလို ချွတ်ချွတ်ချက်ချက် ကြား
လာရသည်။ ။

“ဟော. . .ဟော”

အသာနေရန် လက်ကာပြလိုက်သည်။ ။

မကြာပါချေ။

တစ်ခုသော ချုံစပ်တစ်နေရာဆီမှ ဆူဖြိုးသော ဆတ်မကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ ။

နေထွန်းသိုက်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အဖော်များ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး၊ သူ့လက်ထဲက သေနတ်ကို ထိုးချိန်၍ ပစ်ကွင်းရွေးနေ၏။

“ဟာ...မောင်နေထွန်းသိုက် ဆတ်မကြီးက ဇီးနဲ့ ပဲ...မပစ်ပါနဲ့ ”

သူ့ပခုံးကို ဦးကျော်လွင်က လှမ်းကိုင်၍ အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်သည်။ ။

နေထွန်းသိုက်က ဦးကျော်လွင်၏ လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။ ။

“ကျုပ်အတွက် ဘာတောစည်းကမ်းမှ သတ်မှတ်ချက် မရှိဘူး ဦးကျော်လွင်။ ဒီကောင်ကြီးကို ကျုပ် တလောက မကျေခဲ့ဘူး”

နေထွန်းသိုက်သည် ခေါင်းမာစွာပင် ပစ်ကွင်းဆင်၍ ရွေးနေ၏။

ဦးကျော်လွင်သည် မကျေနပ်သော်လည်း တားဆီးခြင်း ဆက်မပြုတော့ဘဲ နောက်သို့ ခြေ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ။

ဒိုင်းခနဲ မြည်သံတစ်ချက်သည် တောကိုပဲ့တင်ထပ်သွားစေ၏။ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ ကို ဆူညံ ပြေးလွှားသွားစေ၏။

“ဟာ”

“ဖြောင့်လိုက်သည့်လက်...”

ချက်ကောင်းထိသွားသော ဆတ်မကြီးသည် သွေးရှူးသွေးတန်း တစ်ချက် စွေ့ခနဲခုန်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ တုံးထိုးလဲကျသွားတော့၏။

ဦးကျော်လွင်သည် ဆတ်မကြီးကို မကြည့်ရက်လေဟန်ဖြင့် မျက်နှာ

လွဲထားလိုက်မိသည်။ ။

“ဟား ဟား ဟား...ဟား ဟား ဟား ဟား”

နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်တွင် နေထွန်းသိုက်၏ ရယ်သံကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် ကို ခြောက်လှန့်ဘိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

သူနှင့်သူ ခွေးနက်မကြီးသည် တုံးလုံးလဲနေသော ဆတ်မကြီးအနီးသို့ လေအလျဉ်ကဲ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ။

သူ့နောက်မှ ကျန်လူများ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ။

ကျည်ဆန်သည် ဆတ်မကြီး၏ ဘယ်ဘက်လက်ပြင်အောက်မှ နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်း သွားဟန်တူ၏။ ကျည်ပေါက်မှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ ယိုထွက်ကျနေသည်။ ။

သည် သွေးတွေနှင့် လူးနေသော ဆတ်မကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခွေးနက်မကြီးက နမ်းရှုပ် နေ၏။

နေထွန်းသိုက်သည် ညာဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော သေနတ်ဒင်ကို မြေတွင် ထောင်၍ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ကာ ဆတ်သေမကြီးကို ပီတိအဟု န်လွှမ်းသော မျက်လုံးဖြင့် သုံးသပ်ကြည့်ရှုနေ ပေသည်။ ။

“ကိုယ့်ဆရာလက်ကတော့ ဖြောင့်မှ ဖြောင့်ပဲဗျာ”

“ဒါက အသေးအဖွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ က အချိန်မရဘူးဆိုလို့ ၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်က အကောင်ကြီးမှ ရအောင် ပစ်ပြချင်တာ ။ ကဲ...လက်ပွား ဒီကောင်ကို ကားပေါ်တင်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး”

လက်ပွားတစ်ယောက်တည်း ဆတ်မကြီးကို မနိုင်ပါ။ ကိုတက်တိုးနှ

ငုံ ကိုထိုက်အောင်တို့ ကပါ ဝင်ကူလိုက်ကြရပေ၏။

*

အခန်း(၂)

ဒွေးမယ်နော်ကို ခွာခဲ့သော အချိန်သမယတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အတော်ပင် အမှောင်နက်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။

“ကိုထိုက်အောင်...ခင်ဗျားတို့ နဲ့ အသိနောက်ကျတယ်ဗျာ။ စောစောကသာ သိရင် ကျုပ်တို့ တစ်ပတ်လောက် တောပစ်ထွက်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုနေထွန်းသိုက်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို အသည်းယားနေတာ”

ထိုက်အောင်က မချင့်မရဲ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

“ကြံဉ်းမှာ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ က လောပိတနဲ့ အဆက်ပြတ်နေလို့ ရတဲ့ သူတွေမှ မဟုတ် တာပဲ”

“ဦးလေး ကျော်လွင်လည်း နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ လွှဲင်ကော်ဘက် အပျော်ခရီး လိုက်ခဲ့ ဦးပေါ့ဗျ”

နေထွန်းသိုက်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာလိုက်ပါလာသော ဧည့်သည် တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဦးကျော်လွင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်သည် ။

“အင်း...အခါအခွင့် သင့်ရင်တော့ လိုက်လာရတာပေါ့မောင်ရင်”

“ဟာ...ဟာ...ဟိုမှာ ”

ကားမောင်းနေသော နေထွန်းသိုက်၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ ရှင်သန်

လှသော မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်၏။

သူသည် ကားကို တုံ့ခနဲ စက်သတ်ပစ်လိုက်သည် ။

“ဘာလဲ...ဘာလဲ ဦးနေထွန်းသိုက်”

ကျန်လူများ လည်း ထိတ်ပျာသွားကြသည် ။

နေထွန်းသိုက်က တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မဖြေဘဲ သူ့တောပစ်သေနတ်
ကို ထိုင်ခုံဘေးမှ ဆွဲထုတ် လိုက်သည် ။

လူဆိုး ဓားပြတွေပဲလား။

တောကောင်ကြီးပဲ ရှေ့ရောက်နေလေပြီလား။

ကိုယ့်သေနတ်ကိုယ် အသီးသီး ကောက်ယူ ထားလိုက်မိကြ၏။

တောင်တောင်မြောက်မြောက်သို့ လိုက်၍ ကြည့်နေမိစဉ် နေထွန်းသို
က်၏ လက်ထဲမှ သေနတ် ကျည် ဒိုင်းခနဲ တစ်ချက် ထွက်သွားသည် ။

“ဂျက်စီ သွားကြည့်စမ်း”

သူနံဘေးတွင် ထိုင်နေသော အမဲလိုက် ခွေးနက်မကြီးသည် ဝုန်းခနဲ
ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ မှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွား၏။

နေထွန်းသိုက်သည် ခပ်ညှင်းညှင်းကလေး ရယ်သံပြုရင်း ကားကို
ဆယ်ပေမျှ နောက်ဆုတ် ကာ တစ်နေရာဆီသို့ ဦးတည်၍ ကား၏ (Hea
d Light)ကို ထိုးလိုက်သည် ။

တွေ့ရပါပြီ။

အားလုံး တွေ့ရပါပြီ။

အမဲလိုက် ခွေးမကြီး ဂျက်စီသည် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင်

တုံးလုံးကြီးလဲနေသော သားကောင်ငယ် တစ်ကောင်ကို နမ်းလိုက်၊
အမြီးနှန့်၍ ကားဆီသို့ ကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

နေထွန်းသိုက်က ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။ ။

“သူ့တာဝန်ကို သူသိသော လက်ပွားသည် ကားပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်း
လိုက်ပြီး ဂျက်စီထံသို့ ပြေးသွားလေ၏။

“အံ့တယ်ဗျာ. . . အံ့တယ်. . .တကယ်ပါပဲ။ ခင်ဗျား မျက်စိက
ရှင်လှချည့်လား ကိုနေထွန်း သိုက်”

ထိုက်အောင် အံ့ဩချီးကျူး ထောမနာ ပြုလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဆယ့်သုံးနှစ်သားကတည်းက တောပစ်ခဲ့တဲ့ လူပဲဗျာ။ ဒီ
လောက် လျင်တယ်ဆိုတာ အသေးအဖွဲကလေး ရှိပါသေးတယ်။ ဟင်း. .
.ဟင်း. . .ဟင်း”

“ဘာကောင်လဲဗျ”

တက်တိုးက လက်ပွား ထမ်းလာသော အကောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း
မေးလိုက်သည်။ ။

“တောကြောင်”

“အား. . .တယ်မိပါလား”

“အဟင်း. . .ဒီညတော့ တောကြောင်သားရယ်၊ ဆတ်သားရယ်၊
ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲလား”

“ကျန်သေးတယ်လေဗျာ။ ဝီစကီရယ်၊ ဘရန်ဒီရယ်၊ ဖိုက်စတားရယ်၊
မီးတောက်ရယ်လေ”

“ဟား. . .ဟား. . .ဟား. . .ဟား။ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဟုတ်တယ်”

*

အခန်း(၃)

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ညအမှောင်မှာ ကြယ်ရောင်သာ လင်းနေ၏။

နေထွန်းသိုက်၏ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ကား. . .။

မြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ မီးပုံကြီးတစ်ခုသည် ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ထိုမီးပုံကြီးထဲတွင် ကင်တံထိုး၍ မီးကင်ထားသော ဆတ်သားတုံးကြီးများမှာ တဖျစ်ဖျစ် အသံမြည်ကာ သွားရည် ကျချင်စဖွယ်ရာ မွှေးကြိုင်၍ နေသည် ။

မီးပုံဘေး ပတ်ပတ်လည်၌ ဝိုင်းဝန်း၍ ထိုင်နေကြသော လူတစ်စု၏ ရှေ့တွင် စုံလင်လှသော အဖျော်ယမကာနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ သီးနှံဟင်းလျာများကို တွေ့ရသည် ။

သောက်သောက်စားစား၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လျှံနေ၏။

* * * * *

အီတာလျှံ မာဘဲလ်ခေါ် လွိုင်ကော်ကျောက်ပြားရောင်စုံများ ဖြင့် လှေကားထစ်များ အဆင့် ဆင့်ပြုလုပ် ဆက်သွယ်ထားသော တက်နေထွန်း ဂေဟာကြီးသည် ခမ်းနားကြီးကျယ် လှပလွန်းလှ ၏။ အဆောင်ဆောင် အထပ်ထပ်နှင့် အခန်းကျဉ်း အခန်းကျယ်၊ မင်းလမ်း အသွယ်သွ

ယံကလည်း ၎င်းတွင် များ လှသည် ။

ခြံဝင်းကြီးထဲမှ လေနှင့်အတူပါလာသော ဆူညံပျော်ပါးနေသံများကို တစ်ခုသော အိပ်ခန်း တွင် လဲလျောင်းနေသူသည် ကြားလိုက်ရလျှင် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်မှ အသာအယာ ထကာ တံခါးဖွင့်ထားသော လသာဆောင် ဝရန်တာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။

မြေပြင်ပေါ်မှ မီးရောင်သည် ထိုလသာဆောင် ဝရန်တာဆီသို့ ဟပ်၍ နေသည် ။

ညဝတ်အင်္ကျီ ဖွေးနုနုကလေးနှင့် အိုမီဂါ ကုပ်ဝဲဆံပင်နက် မည်းမည်းလေးချထားသော မိန်းကလေး၏ နဂိုက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အသားသည် ယခု မီးရောင်အောက်တွင် တော့ ဝါရွှေ၍ နေပါ၏။

ကကြီးနဖူး၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်နှက်ဝန်းကလေးတစ်စုံ စသည် ဖြင့် သဘာဝက ဆင်ပေး လိုက်သော အလှတို့ သည် ရွှေရောင်နှင့် မှုန်းခြယ်ထားသယောင် ရှုမဝချင်စရာ ပီပြင်ပေါ်လွင်၍ နေ၏။

မြက်ခင်းပေါ်တွင် စားသောက်ပျော်ပါးနေသော ယောက်ျားသား လေးငါးဆယ်ဦးအနက်မှ တစ်ဦးသောသူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထိုမိန်းကလေးကို တွေ့မြင်၍ သွားသည် ။

သူသည် စက္ကန့်အတန်ကြာအောင် မိန်းကလေး၏ အလှကို မျက်တောင်မခတ် သုံးသပ်နေမိ လိုက်သည် ။

မိန်းကလေးသည် လည်း သူ့အား နက်မှောင် စူးရှလှသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်နေသူကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ခုန်ကာ နောက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာဆုတ်၍ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် သွား၏။

မြက်ခင်းပေါ်မှ လူသည် နှုတ်ခမ်းကို မဟ။ စေ့စေ့ပြီးရင်း

သူတင်ပါးကို ဖုန်ဖက်ခါကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် လွှဲင်
ကော်ကျောက်ပြားများ ခင်းထားသော လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ ခြေလှ
မ်းကျဲကြီးများ ဖြင့် တက်ခဲ့ပေသည် ။

“အို. . .”

ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲမည့်ဟန်ဖြင့် လက်ထောက်လိုက်သော မိန်းမလှက
လေးသည် အိပ်ခန်းဝ တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသူကို တွေ့လိုက်ရ၏။
အကြောအခြင်များ တုံ့ဆိုင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရ သည် ။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြေးတာလဲ နှင်း”

ထိုသူက တစ်လှမ်းချင်း ခုတင်ဆီသို့ ပြုံးစစအမူအရာဖြင့် တိုးလာရ
င်း မေးလိုက်သည် ။

“နှင်း. . . နှင်း. . .”

နှင်းမည်သော မိန်းကလေး၏ အသံသည် တုန်ခိုက်နေ၏။

လှပသော မျက်နှာဝန်းကလေး ဝိုင်းလည်စွာဖြင့် သူသည်
ချောက်ချားစွာ ထိုသူကို ကြည့်နေ ၏။

“မီးရောင်အောက်မှာ မင်း သိပ်လှလွန်းလို့ ကိုယ် ချီးကျူးဖို့ လာခဲ့
တာပါ”

“ဦး. . .ဦးနေထွန်းသိုက်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နှင်း. . .နှင်း အိပ်ခန်းထဲက
ထွက်ပေးပါရှင်”

“အဟင်း. . .ဟင်း. . .ဟင်း. . .အိမ်ရှင်ကို ဧည့်သည် က နှင်တာတော့
မကောင်းဘူးထင်ပါ တယ် နှင်း၊ နှင်းလှလို့ လှတယ်လို့ လာပြီး
ဂုဏ်ပြုချီးကျူးတာ ကိုယ့်အပြစ်လားဟင်”

နှင်း ကြောက်လာသည် ။ သူ့ကို အလွန်အမင်း ကြောက်လာပါသည် ။ သူ့အကြောင်းတွေကို ကြားဖူးနားဝရှိပါလျက်နှင့် အဓမ္မလိုက်လာခဲ့မိသော မိမိကိုလည်း အပြစ်တင်မဆုံးမိတော့ပါ။

ကြောက်စိတ်တွေ မွန်နေ၏။ သူက ကိုယ့်ကို ဘာမှ မလုပ်မီ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်မိ သည် ။

ပြုံးနေသော နေထွန်းသိုက်၏ မျက်နှာကြီးသည် ရုတ်ခြည်း ခက်ထန်မာကျောသွား၏။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းခနဲစေ့ကာ စူးရှနက်ပြောင်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် မိန်းမလှကလေးအနီးသို့ ရုတ်ခနဲ ရောက် လာပြီး ကြမ်းတမ်းစွာ ဖက်၍ နမ်းရှုပ်ပစ်လိုက်သည် ။

“ကဲ... အကြောင်းမဲ့ အဖြစ်သည်းဦး”

ခုတင်ပေါ်သို့ မညှာမတာ ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် အိပ်ခန်းအတွင်းမှ သူ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် ချစ်ဇနီး၏ အသံကြောင့် အသည်းအသန် ပြေးလာသော ထိုက်အောင်သည် လှေကားတစ်ဝက်သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။

“နှင်း... နှင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူသည် လှေကားတစ်ဝက်တွင် တွေ့ရသော ဆင်းလာသူကို ကသောကမျော မေးလိုက်ပါ သည် ။

“မသိဘူးလေ”

နေထွန်းသိုက်သည် ပခုံးကို ဟန်ပါပါ တွန့်ပြလိုက်ပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လှေကားထစ် များ ပေါ်မှ ဆင်းနေသည် ။

ချယ်ရီပင့် အနောက်တိုင်း တေးသွားကို လေချွန်လာသံသည် နောက်က တစ်ပြုံကြီး ပြေးဝင် လာသူများ ၏ ခြေလှမ်းကို တန့်သွားစေ၏။

“ဘာ . . .ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊ ခုနက အော်သံကြားတယ်”

“မသိဘူးလေ၊ အပေါ်ထပ်က အမျိုးသမီး ကြွက်မြင်လို့ လားမသိဘူး။ သူ့ယောက်ျားတော့ တက်လိုက်သွားလေရဲ့ ”

ပကတိ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသော သူ့အမူအရာကိုကြည့်ကာ တံခါးဝတွင် ပြိုရပ်နေသူများ သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

“လာကြလေဗျာ . . .၊ ဟိုလူ သူ့အမျိုးသမီး ပြဿနာရှင်းပြီးတော့ ပြန် လာမှာ ပေါ့”

နေထွန်းသိုက်သည် သူတို့ ကြားမှ ထိုးဖောက်ကာ လှေကားထစ်များ သို့ ဆင်းသွား၏။

သူ့နောက်မှ ကျန်လူများ လည်း ယောင်ယောင်လည်လည်နှင့် လိုက် ပါခဲ့တော့သည် ။

* * * * *

“နှင်း . . .နှင်း ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်၍ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရှိုက်ငိုနေ သော ဇနီးသည် ကို ကသောကမျော ပွေ့ယူကာ ထိုက်အောင်က အထိ တ်တလန့်ရှိလှဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည် ။

“နှင်း . . .နှင်း လန့်လို့ ”

“အို . . .ဘာကိုလန့်တာလဲနှင်း၊ နှင်းကို သူများ လာနှောင့်ယှက်လို့ လား”

ထိုက်အောင်ကလည်း သွယ်ဝိုက်စွာ မေးလိုက်သည် ။

“မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးခနဲ အိပ်ပျော်ရာက အိပ်...အိပ်မက်ဆိုးကြီး
မက်လိုက်မိလို့ ပါ မောင်”

“ဟင်း...တော်ပါသေးရဲ့ နှင်းရာ၊ ကိုယ်က...”

“အို. . .မောင်ရယ်၊ နှင်းကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ ။
အိမ်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါး ရှိ...ရှိသလိုပဲ”

“နှင်းကလည်း ကွာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...မောင် ပြန်မသွားရဘူး နှင်း
နားမှာ ပဲနေရမယ်”

နှင်းမည်သော မိန်းကလေးသည် ခင်ပွန်းသည် ကို မလွှတ်တမ်း ဖက်
တွယ်ထားလိုက်တော့ သည် ။

အခြေအနေ တစ်ခုလုံးကို မှောင်ရိပ်ကျကျ မင်းလမ်းနေရာတွင် ရပ်
၍ စောင့်ကြည့်ရှုနေသူ သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်၍ မီးခလုတ်ပိတ်သံ
ကို ကြားလိုက်ရတော့မှ လှစ်ခနဲ တစ်ဖက်ခန်းဆီသို့ ကူးပြောင်း ပျောက်
ကွယ်သွားတော့သည် ။

အခန်း(၄)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်။

နေရောင်က မပွင့်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် နှင်းမြူတွေ ရစ်သိုင်း၍ နေ၏။ မှိုင်းဝေ
ဝေ အခါသမယတွင် စိမ့်အေးမှုကလည်း ပြင်းထန်၍ နေ၏။

အိပ်ရာထဲတွင် ကွေးနေချင်စရာ အချိန်အခါမျိုးဖြစ်နေလင့်ကစား ငြိ
မ်ငြိမ်မနေနိုင်အားသူ လူတစ်စုမှာ လှုပ်ရှား၍ နေကြပေ၏။

တက်နေထွန်း ဂေဟာ၏ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ရပ်တန့်ထားသော ဂျစ်
ကားတစ်စီးပေါ်တွင် ရှေ့ခန်း၌ မိန်းမလှလေးတစ်ဦးထိုင်နေ၏။ ကျန်လူ
များ သည် အိပ်ရာလိပ်၊ ခရီးဆောင်သေတ္တာ၊ သစ်ခွပန်းနှင့် လက်ဆောင်
ပစ္စည်းများကို တင်နေကြ၏။

ဆွယ်တာအင်္ကျီ လည်ပင်းစွပ် လက်ရှည်အဖြူရောင်နှင့် အညိုရင့်
ရောင် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော နေထွန်းသိုက်သည် လက်
နှစ်ဖက်ကိုပိုက်၍ ခန့်ညားစွာပြုံး၍ ကားနှင့် မနီးမဝေး တွင် ရပ်နေသ
ည် ။

သူ့အပြုံးကို ကားရှေ့ခန်းထဲမှ မိန်းကလေးသည် နောက်ကြည့်မှန်မှ
တစ်ဆင့် မြင်တွေ့လိုက်ရ သောအခါတွင် ခေါင်းကိုငုံ့ချပစ်လိုက်သည် ။

“ကဲ...အားလုံးစုံပြီ မဟုတ်လား”

ဦးကျော်လွင်က မေးလိုက်၏။

“စုံပြီ ဦးလေး”

တက်တိုးက ဖြေလိုက်သည် ။

နေထွန်းသိုက်သည် ကားနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့
ဟန်ပါပါလျှောက်၍ တိုးကပ်လာ၏။

“ကဲ. . .အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးပဲ ကိုနေထွန်းသိုက်၊ ကျွန်
တော်တို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုက်အောင်က ကားရှေ့ခန်း ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း
ပြောလိုက်သည် ။

“ခင်ဗျားတို့ အတွက် တက်နေထွန်း ဂေဟာကြီးက အမြဲ တံခါးဖွင့်
ထားလျက်ပါ။ နောင်လာ ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးသည် ကိုလည်း အလည်အ
ပတ် ခေါ်ခဲ့ဦးပေါ့။ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

တခြားလူများ အဖို့ သူ၏ ဖိတ်မန္တကပြုမှုသည် မဆန်းပြားလှသော်
လည်း နှင်းအဖို့ မှာ ကား ကျောထဲတွင် စိမ့်တက်သွားလှအောင် တုန်လှူ
ပံသွားမိပေ၏။

မကြာမီ ဂျစ်ကားကလေးသည် နေထွန်းသိုက်၏ ခြံဝင်းကြီးကို
ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွား ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

နေထွန်းသိုက်သည် ရေးရေးသာ မြင်ရသော ဂျစ်ကားနောက်မီးကို
မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ကာ ကိုယ်လုံးကြီး ယိမ်းထိုးစွာဖြင့် တဟားဟား ရ
ယ်မောနေ၏။

“နေနေ”

နေထွန်းသိုက်သည် ရယ်မောသံကို ရပ်တန့်ပစ်ကာ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် တွင် သူ့အား ဆင်မျက်လုံးကဲ့သို့ သေးငယ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် မပြုံးမရယ် စိုက်ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပတ်ဝန်းကျင် ရှိနေပြီဖြစ်သည် ။ ထောင် ထောင်မောင်းမောင်း ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် အလွန်ပင် ကျန်းမာသန်စွမ်းဟန်ရှိ၏။

“အော်...အိမ်အိမ်”

“နေနေရယ်၊ မင်းမှာ သူများကို ကသိကအောက်လုပ်ရမှ စားဝင်သလား၊ အိပ်ပျော်သလား ဟင်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဒီ နှင်းဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လဲ အိမ်အိမ်၊ မိန်းမထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ နေနေကို လာကတည်းက မတူသလို မတန်သလို ရွံသလို တွန့်သလိုလို လုပ်နေတာ အိမ်အိမ်လည်း မြင်မှာ ပါ။ နေနေနဲ့ တွေ့ရင် လက်ကမ်းမကြိုရဘဲ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ မိန်းမချည့်ပဲ၊ ခါချပစ်နေရတာ အိမ်အိမ်အမြင်။ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...နေနေ ဆိုတဲ့ အကောင်ကလေး လွယ်လွယ်ရတာဆိုရင် ဘာမှ မကြိုက်ဘူးဗျ”

“ညွှန်းမနေပါနဲ့ ကွယ်...။ နေနေအကြောင်း အိမ်အိမ်ထက် သိတဲ့ လူ ဒီဇမ္ဗူမှာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တက်နေထွန်းမှာ အထိုးအသတ် အရိုက် အပုတ်တွေများ ဖြစ်ဦးမလားလို့ အိမ်အိမ်မှာ ဖြင့် အိပ်လို့ တောင် မပျော်ပါဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူး အိမ်အိမ်ရာ။ ပူတတ်ရန်ကော။ ဒီတစ်သက်တောင်မက
ဘူး။ နောင်ဆယ်သက် မမေ့နိုင်မယ့် အနမ်းမျိုးကို ဒီမရွှေနှင်းတစ်ယောက်
ရင်ထဲမှာ ပဲ သိမ်းထားမှာ ပါဗျာ။ အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

မိန်းမကြမ်းကြီးပုံ ပေါက်နေသော အမျိုးသမီးကြီးသည် လည်း နေ
ထွန်းသိုက်နှင့်အတူ ရော၍ ရယ်သွမ်းသွေးနေတော့၏။

★

အခန်း(၅)

ညွှန်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် သူငယ်ချင်းမတစ်ဦးနှင့်ထိုင်ကာ စကား
တွေ ရယ်မော ပြောဆို နေသော သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်မေမေတင်သည် ထ
မင်းပွဲသိမ်းရင်း ပြုံး၍ ကြည့်နေမိ၏။

သမီးကလေး၏ ရယ်မောသံသည် ငွေဆည်းလည်း ကလေး လှုပ်ခါ
နေသည့်နှယ် ရှိ၏။

သမီးကလေးသည် သူမတူအောင် လှပကြော့ရှင်းသကဲ့သို့ အလွန်သိ
မ်မွေ့ နူးညံ့သူလည်း ဖြစ်၏။

အလှအပ အသိမ်အမွေ့တွေနှင့် အလွန် လိမ္မာရေးခြားရှိသော သမီး
ကလေးကို မိမိသည် အလွန် မြတ်နိုးချစ်ခင်လွန်းလှပါသည် ။ တစ်လော
ကလုံးတွင် သမီးသည် သာလျှင် မိမိ၏ အသက်၊ မိမိ ၏ အသည်းနှလုံး
ဖြစ်၏။

ရှေ့လဆိုလျှင် သမီးကလေးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်
တင်းတင်းပြည့်တော့မည် ဖြစ်သည် ။

အစွမ်းကုန်လှပသော ပန်းမာလာကလေးအလား အလှသွေးကြွယ်
လှသော သမီးကလေးကို ပိုးပန်းကြသူတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။

မိမိမှာ သမီးအချော အလှကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ တစ်နေ့မှ စိ
တ်မအေးနိုင်ပဲ ရှိနေမိ သည် ။

သမီးကလေး၏ ဘဝတွင် တစ်သက်တာ လက်တွဲလျှောက်မည့်သူသည် မိမိ၏ ချစ်လှစွာ သော ခင်ပွန်း ကိုလွင်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သော ယောက်ျားသားမျိုးဖြစ်လျှင်တော့ အကောင်း သား။ သို့မဟုတ်ဘဲ၊ ပေတေနေသူ ဆိုးသွမ်းနေသူ၊ ပညာမဲ့သူ၊ မယားကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်တတ်သူ၊ အသောက်အစားကို ခုံမင်သူများ ဖြစ်နေပါလျှင် မိမိရင်ကွဲရမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သမီးအတွက် သင့်လျော်သောလူကို မိမိဖြင့် ရှာမတွေ့သေးပါ။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟထဲမှ မွေးဖွား ထားသော ယောက်ျားမျိုး နှစ်ဦးသုံးဦးခန့်တော့ ရှိ၏။ သမီးက သူတို့ ကို စိတ်မဝင်စား။

မိမိအနေနှင့်ကလည်း မိမိ၏ အိမ်ထောင်ဖက်ကို မိမိသဘော မိမိဆန္ဒအတိုင်း ရှာခဲ့သည် မို့ သမီးလေးကိုလည်း သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်းသာ ရွေးချယ်စေချင်သည်။ ရွေးချယ်ရာတွင် လည်း မိမိ၏ ချစ်လင်ကဲ့သို့ မယားကို မြတ်နိုး တွယ်တာကာ ချစ်ခင်ကြင်နာ စုံမက်သော ယောက်ျားမျိုးသာ ဖြစ်စေချင်သည်။

စက္ကန့်နာရီတိုင်းတွင် သမီးရှေ့ရေးအတွက် အတွေးများ သည် သူ့အား စိုးမိုး၍ နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ခရီးထွက်သွားသော ခင်ပွန်းသည် ကိုပင် သမီးအကြောင်းက စိုးမိုးနေသဖြင့် မေ့လျော့နေတတ်သည်။

“တီ...တီ...တီ”

“ဟော”

ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသံနှင့် ဟွန်းတီးသံက ဒေါ်မေမေတင်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သူငယ်ချင်းနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော ယမင်းလွင်ကို လှုပ်ရှားသွားစေ၏။

“မေမေကြီးရေ... ဖေဖေကြီး ပြန် လာပြီ”

ယမင်းလွင်သည် အိမ်ရှေ့ သံဆွဲတံခါးကို ပြေး၍ ဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဖခင်ကြီး ကို ပြေး၍ ဖက်လိုက်သည်။ ။

“ဖေဖေကြီး”

“သမီး... သမီးလေး”

ဖခင်ကလည်း သမီးကို ဖက်ကာ ခေါင်းကို တဖွဖွနမ်းလိုက်သည်။ ။

“မေမေကြီးကော”

“ဒီမှာ ပါရင့်”

“မိန်းမကလည်း မြန်မြန်ထွက်ကြိုပါလား”

“အလိုလေး... ကျွန်မက ဆယ့်ခြောက်နှစ် သမီးလောက် မြန်နိုင်ပါ့မလားရှင်”

“အဟေး... ဟေး... ဟုတ်သားပဲ”

ကားပေါ်က လူများ သည် ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။

“ဖေဖေကြီး... သမီးဖို့ ဘာပါလဲ”

“အို... စုံလို့... စုံလို့ ”

ဦးကျော်လွင်သည် သူဝယ်ခြမ်းလာသော ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်က ဆွဲချရင်း ပြောလိုက် သည်။ ။

“ဟာ... သစ်ခွပင်တွေ။ အို... လှလိုက်တဲ့ အပွင့်ကြီးတွေ ဒါဘာမျိုးလဲ ဖေဖေ”

“အဲဒါ ကတ်တလီယားလို့ ခေါ်တယ်။ အပွင့်ကြီးမျိုး ယိုးဒယားဘက်

က ဝင်လာတာ သမီး။ အဖြူရောင်လည်း ရှိတယ် ဝယ်မရခဲ့လို့ ”

“အို . . .သမီးကြိုက်တဲ့ ခရမ်းရောင်ရတာပဲ ဝမ်းသာလှပြီ၊ ဝေဝေရေ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး လှလိုက်တာနော်”

ယမင်းလွင်သည် သစ်ခွပင် အစည်းကြီးကိုဝင်ကာ သူငယ်ချင်းအား ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ် ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ပြလိုက်သည် ။

“ဟဲ့ သမီး။ အို . . .ကြည့်စမ်း။ သူလိုချင်တာရတာနဲ့ နောက်တောင် ပြန်မကြည့်တော့ဘူး။ ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

ပစ္စည်းတွေ ကူမသယ်တော့ဘဲ၊ သူငယ်ချင်းမကိုခေါ်ကာ အိမ်နောက် ဖေးဘက် ထွက်ပြေး သွားသော သမီးငယ်ကိုကြည့်ရင်း ဦးကျော်လွင်သည် တဟားဟား ရယ်နေ၏။

* * * * *

“ယမင်းရဲ့ အောက်ကံဂါဒင်(သစ်ခွဥယျာဉ်)က အတော်တောင်စုံနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဝေဝေ၊ ဒီစရောက်ကတည်းက စုဆောင်းနေတာလေ၊ ဖေဖေကြီးကလည်း ခရီး ထွက်တိုင်း ဝယ်လာပေးတော့ ပိုဟန်ကျတာပေါ့”

“လေဒီပွန်ပီဒိုတွေက အပွင့်သန်လိုက်တာ။ မင်း ဖာတယ်လိုင်ဇာ(ဓာတ်မြေဩဇာ) ထည့်သေး လား ဟင်”

“နှစ်ပတ်တစ်ခါ ထည့်တယ်။ မင်းယူမလား။ ယမင်း အပင်ခွဲပေးလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေတော့ကွယ်။ အင်းတဲကအိမ်မှာ စိုက်စရာနေရာလည်း သိပ်

မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အနေနဲ့ က တစ်နေကုန် ရက်ကန်းသမားတွေ
ပဲ လိုက်ကြည့်နေရတာဆိုတော့ အပိုအလုပ်တွေ သိပ်မလုပ်နိုင်ဘူး ယမ
င်းရဲ့ ”

“အောင်မလေးနော်။ ပန်းအိုးလေးနဲ့ စိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ထား
တဲ့ သစ်ပင်လေးတစ်ပင် ကို တစ်နေ့တစ်ခါတောင် ရေမလောင်းနိုင်ဘူး
ဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဟင်း. . .ဝေဝေနဲ့ ကိုယ်ကတော့ နေ
ရာတကာ အကြိုက်ချင်းတူပေမဲ့ ပန်းမကြိုက်တာနဲ့ ကြိုက်တာတော့
ကွာနေသေး တယ်နော်”

“ကဲပါ မရွှေစာရယ် စကားနာထိုးမနေပါနဲ့ ။ တစ်အိုးပေးလိုက် တစ်
အိုးပေးလိုက်၊ ကိုယ်ဂရု တစိုက် စိုက်ပါ့မယ်တဲ့ ”

“အဟင်း. . .ဟင်း. . .ဟင်း ဒီလိုမှ ပေါ့ ချစ်ချစ်ရဲ့ ”

ယမင်းလွင်သည် သူ၏ သစ်ခွပန်းခြံကလေးထဲမှ စိတ်ကြိုက်ပန်းအိုး
ငယ်တစ်ခုကို သူငယ် ချင်း မနန်းဝေဝေအတွက် ချိတ်ဆွဲထားသည့် နေ
ရာမှ ဖြုတ်ယူလိုက်သည် ။

“ဒါပဲနော်၊ ယမင်းကို ဒီပန်းအိုးမြင်တိုင်း သတိရနေရမယ်”

“အောင်မယ် ယမင်းရယ်. . .ဒီပန်းအိုးမြင်မှ . . .ယမင်းရဲ့
ဓာတ်ပုံကိုမြင်မှ ကိုယ်က ယမင်းကို သတိရတတ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ယမင်းဟာ ကိုယ့်အသိထဲမှာ စက္ကန့်မလွဲရှိနေသူပါကွာ”

“အဟင်း. . .ခုတော့ အပြောကောင်းပါတယ်။ နောင်တော့သာ အင်း
သားကြီးရဲ့ မျက်နှာပဲ ကြည့်နေရလို့ ယမင်းဆိုတာ ပြန်မြင်လို့ မှ မှတ်မိ
ရင် ကံကောင်း”

“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ သူစကားနာတော်တော်ထိုး”

နန်းဝေဝေက သူငယ်ချင်းမ၏ ပါးမို့မို့ကလေးနှစ်ဖက်ကို ချစ်စနိုး ဆွဲ
လိမ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“အဟင်း . . .ဟင်း. . .ဟင်း. . .ဟင်း”

ယမင်းလွင်၏ နှစ်နှစ်ကာကာ ရယ်မောသံကလေးသည်
သစ်ခွပန်းခြံထဲတွင် လွင့်၍ နေပါ သည်။ ။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင် ဖခင် ဦးကျော်လွင် ယူဆောင်
လာသော သစ်ခွပင်များ သည် အိုးနှစ်လုံးထဲတွင် လှပစွာ စိုက်ပျိုးပြီးစီး
သွားပြီဖြစ်သည်။ ။

“လာ . . .ဝေဝေ လက်သွားဆေးရအောင်”

အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ ပတ်၍ မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ နှစ်ဦးသား
တက်ခဲ့ကြ၏။

“မိန်းမရာ ဆာလာလို့ လားမသိဘူး. . .စားကောင်းလိုက်တာ”

“ကိုလွင် စားမကောင်းတဲ့ နေ့လည်း ပြောပါဦးရှင်”

“အဟေး. . .ဟေး. . .ဟေး. . .ဟုတ်သားပဲ။ ဒါနဲ့ တို့ သမီးလည်း ပန်း
စိုက်လို့ မပြီးသေးဘူး ထင်တယ်”

“အကြိုက်တွေ့နေတာကိုး၊ သစ်ခွတွေကလည်း လှမှ လှရှင်၊ ဘယ်
လောက်တောင် ပေးခဲ့ရ သလဲ”

“မပေးခဲ့ရပါဘူး၊ လွိုင်ကော်မှာ ကိုလွင်တို့ တစ်ညဝင်တည်းတဲ့ ဦး
နေထွန်းသိုက်ရဲ့ ခြံက ရခဲ့ တာပါ”

“အော် . . .အော်”

* * * * *

“လွိုင်ကော်က ဦးနေထွန်းသိုက်ဆိုပါလား”

နန်းဝေဝေသည် သူ့လက်ကို နှုတ်ခမ်းနုနုကလေးတွင် အုပ်ရင်း မျက်
လုံးကလေးများ ပြူးလည်စွာဖြင့် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏
။

“အို. . .ဝေဝေကလည်း ဦးနေထွန်းသိုက်ဆိုတာ ကြားရုံနဲ့
ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ယမင်း မသိပါဘူး၊ ဒီလူကြီးအကြောင်း ယမင်းမသိပါဘူး”

“ကဲ. . .ဟုတ်ပါပြီ။ ယမင်းမသိဘူး။ ဝေဝေသိရင် ပြော။ သူက ဘာ
လဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ၊ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ အဟင်း. . .ဟင်း . . .
ဟင်း”

“ဒီ ဦးနေထွန်းသိုက်ဆိုတဲ့ လူက လွိုင်ကော်မှာ တော့ အချမ်းသာဆုံး
လူတစ်ယောက်ပဲ ယမင်း၊ လယ်တွေယာတွေ အများကြီးကို ပိုင်တယ်။ မိ
ဘအမွေအနှစ်တွေလည်း သုံးမကုန် ဖြုန်း မကုန်ပဲ။ ဒါကြောင့် သူထင်
တိုင်းကြဲ နေနိုင်တာပေါ့။ သူနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆိုရင် သူ့ဩဇာက
သိပ်ညောင်းဆိုပဲ”

“အယ်လဲ့ တယ်ဟုတ်ပါလား”

“တကယ်ပါ ကိုယ်နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ယမင်း။ ဒီလူကြီးဟာ
သူမတူအောင် ရုပ်ရည် ဥပဓိကောင်းသလို ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားသ
လို မြာပွေတဲ့ နေရာမှာ လည်း ရှေ့တန်းက နံပါတ်ဝမ်း ပဲ”

“အဲ. . .ရှင့်”

ယမင်းလွင်၏ လဲ့ပြာပြာမျက်လုံးကလေးအစုံသည် ဝိုင်းစက်သွား၏။

“ဒီလူကြီးကလေ သူမျက်စိကျပြီဆိုရင် ပျိုပျိုအိုအို ဘာမှ မရှောင်တတ်ဘူးတဲ့ အမိ”

“အယ်...ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“သူများ တွေ အပြောအရဆိုရင် ဒီထက်တောင်ပိုဦးမယ် ယမင်းရဲ့ ”

“ယမင်းတော့ အဲသလိုလူမျိုး သိပ်မုန်းတာပဲ”

“အမုန်းစကားမပြောလိုက်နဲ့ ဦးနော်၊ တော်ကြာ မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ ညားနေမှ ဖြင့် အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“သွားစမ်းပါ၊ ယမင်းက ဒီလိုသက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ပေါင်”

“အံ့မယ်နော်၊ ဦးနေထွန်းသိုက်က ထင်သလောက် အသက်မကြီးသေးပါဘူးနော်၊ ခု ရှိလှမှ သုံးဆယ်ကျော် ပတ်ဝန်းကျင်ရယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒီဦးနေထွန်းသိုက်ကို ဝေက ဘယ်တုံးက သိထားလိုက်သလဲဟင်”

“ဝေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ဝေးဝေးက မြင်ဖူးရုံပါ။ သူ့အကြောင်းကိုတော့ လူကုံထံအတော် များများက မသိသူ မရှိသလောက်ပဲ ယမင်း။ သူက အမဲလိုက်လည်း သိပ်ကျွမ်းကျင်ဆိုပဲ။ အယ်...ဟို ကလေးမှာ နေတဲ့ ယမင်းရဲ့ အဒေါ်သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့”

“ဟုတ်လား...အန်တီထွေးနဲ့ သိတယ်၊ ဒါဆို မမကြည်ပြာတို့၊ နီလာတို့နဲ့ လည်း သိမှာ ပဲ”

“သိပ်သိပေါ့ ယမင်းရယ်။ ကြည်ပြာအောင်နဲ့ နီလာအောင်ဆိုတာ ဦးနေထွန်းသိုက် လက်ထပ်ချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါတာ

ပေါ့”

“အို. . .ဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်း ခုမှ ပဲ ယမင်းသိရတယ်။ အေးလေ. . .မသိတာလည်း မဆန်းပါဘူး။ ယမင်းတို့ က ခုမှ ရန်ကုန်ကပြောင်းလာတာ ဘာကြာသေးလို့ လဲ။ ပြီးတော့ အန်တီ ထွေးဆိုတာကလည်း တစ်လနေလို့ တောင်ကြီးကို တစ်ခေါက် ရောက်မလာဘူး။ သူ့ယောက်ျား သင်္ဘောလိုက်ဖို့ ကိစ္စကိုပဲ လုံးပန်းနေတာ။ ကဲပါလေ. . .သူ့အကြောင်း ဖြတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ တော်ကြာ ဒေါ်လေးမြင့်တို့ ရောက်လာကြတော့မယ်။ ဝေဝေ ဘယ်တော့ ယမင်းဆီလာဦးမလဲ. . .ပြော”

“အခါအခွင့်သာရင်တော့ မကြာမကြာ ရောက်လာမှာ ယမင်း”

“ဟင့်အင်း. . .ဟင့်အင်း။ အဲသလို မတင်မကျ မပြောနဲ့ ။ ယမင်း ဒီတိအတိအကျသိချင် တယ်”

“ကဲကွာ. . .လဆန်းငါးရက်နေ့ ပစ္စည်းလာပို့ရင်း ဝင်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ. . .အဲဒီနေ့ကျရင် မနက်စာရော ညစာပါစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်”

“အင်းပါ. . .ယမင်းရယ်”

*